soudů, které ostatně již také v pořadu instančním onen spor rozhodly. Nebyl tedy již správní úřad I. stolice příslušný rozhodovati v daném případě o žádosti st-lově a je proto jeho výrok aktem úřadu nepříslušného, tedy aktem zmatečným. Nemohl tudíž po právu žal. úřad rozhodovati o odvolání st-lově meritorně, nýbrž bylo jeho povinností, aby z moci úřední hleděl k této zmatečnosti a zmatečný akt zrušil. Žal. úřad však tak neučinil, nýbrž přezkoumal věcně výrok inkompetentního úřadu, jest proto jeho rozhodnutí nezákonné.

Č. 10.627.

Stavební právo (Slezsko). — Řízení správní: I. Rozhodnutí zem. úřadu o odvolání z výměru měst. zastupitelstva v Opavě ve věci stavební je konečné. — II. Prekluse námitek v řízení stavebním.

(Nález ze dne 16. června 1933 č. 6621.)

Věc: Arnošt Z. v O. (adv. Dr. Bedř. Groag z Opavě) proti zemskému úřadu v Brně (za zúč. Maxe K. v O. adv. Dr. Quido König z Prahy) o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 30. července 1928 povolil purkmistrovský úřad v Opavě Maxu K. přestavku kuželníku na dvoře č. p. . . . v O. na zděnou budovu obsahující 9 autogaráží. Odvolání, které st-l proti tomuto rozhodnutí podal, zamítla měst. rada v Opavě usnesením z 10. srpna 1928. K dalšímu odvolání st-le zrušilo měst. zastupitelstvo v Opavě usnesením ze 7. září 1928 rozhodnutí měst. rady z důvodu, že podle slez. stav. řádu nebyla vůbec kompetentní, aby o věci rozhodovala, a zrušil také rozhodnutí purkmistrovského úřadu pro vadné řízení v podstatě z důvodu, že nebylo řádně vyšetřeno, zda proti povolení garáží není námitek z důvodu ztížení uliční frekvence. Zároveň odkázalo měst. zastupitelstvo věc k novému jejímu projednání purkmistrovským úřadem.

Purkmistrovský úřad nařídil nové komis. řízení na den 30. října 1928, jež konáno bylo současně s komis. řízením živnostenským. Při tomto řízení předložil zástupce st-le písemné námitky, v nichž uváděl, že zřízením garáže porušena budou ustanovení smlouvy, kterou stavebník se zavázal nezřizovati žádného hražení při společné hranici a poskytnouti st-li služebnost volného příjezdu, a prohlásil, že také z toho důvodu činí proti projektu námitky.

Osp v Opavě výměrem ze 16. listopadu 1928 udělila Maxu K. schválení živn.-právní. Rekurs, který st-l proti tomuto rozhodnutí podal, zamítl zem. úřad v Brně výnosem z 19. září 1929.

Max K. podal pak purkmistrovskému úřadu žádost za povolení k změně projektu pozůstávající v tom, že na místo posledních dvou boxů, projektovaných při jižní hranici pozemku, hodlá zříditi dva boxy směrem k přední budově, na místě nynějšího kuželníkového domku, který se zboří. O této žádosti konáno bylo komis. řízení dne 14. března 1930, při kterém zástupce st-lův prohlásil, že proti projektu uplatňuje pouze námitky v ohledu živn.-právním, související s provozem zařízení, v ohledu stavebním však námitek nečiní.

Osp výměrem z 19. března 1930 schválila provozovnu podle živn. řádu, st-l však podal proti jejímu rozhodnutí rekurs, o němž okresní úřad v Opavě výměrem z 320. května 1930 prohlásil, že stal se bezpředmětným, poněvadž stavebník upustil od stavby autogaráží I, II, X, XI, a poněvadž zřízení ostatních garáží jest kryto pravoplatným výměrem zem. úřadu v Brně z 19. září 1929.

Dne 13. června 1930 prohlásil Max K., také u purkmistrovského úřadu, že bude stavěti jen 7 garáží, a to č. III. až IX. Městský úřad v Opavě udělil pak žadateli výměrem ze 14. června 1930 stav. povolení ke stavbě boxu č. III. až IX, a když st-l vytýkal, že mu stav. konsens nebyl doručen, vyrozuměl ho výměrem z 20. června 1930, že stav. konsens nebyl mu doručen proto, poněvadž při komisi dne 14. března 1930 proti stavbě v ohledu stavebním námitek nečinil a také nežádal, aby mu vyřízení o stavební žádosti bylo doručeno.

Měst. zastupitelstvo výměrem 25. července 1930 rekurs st-lův zamítlo. Odvolání st-lovo proti tomu podané, bylo zamítnuto nař. rozhodnutím zem. úřadu z 22. září 1930 z důvodu, poněvadž podle § 23 slez. stav. řádu jest konsensní stavební řízení ovládáno zásadou koncentrační, na základě které musí strana námitky proti projektované stavbě vznésti nejpozději při komisi samé, jinak jest jimi prekludována a není oprávněna, aby je uplatňovala v dalším řízení, zejména v řízení instančním. Podle protokolu o stav. komisi ze 14. března 1930 podal st-l sice námitky v řízení živn.-právním, související s provozem zařízení, nikoliv však námitky ve stavebně-právním ohledu. Z toho důvodu nemůže zem. úřad k námitkám teprve v odvolání uplatňovaným přihlížeti a musil odvolání jako nepřípustné zamítnouti.

Maje rozhodovati o stížnosti na toto rozhodnutí podané, pokládal nss se zřetelem na ustanovení § 5 odst. 2 zák. o ss, podle kterého je stížnost na tento soud přípustná teprv, když věc byla v pořadu správním s konečnou platností vyřízena, za potřebné, aby v souhlase s usnesením adm. plena z 22. května 1933 konstatoval, že předpoklad tento je v daném případě splněn. Jdeť o rozhodnutí, jež zem. úřad vydal jako úřad odvolací, a takové rozhodnutí je podle čl. 8 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. vždy konečné, tedy nejen v případech, kde v nižší stolici rozhodl úřad okresní, nýbrž i když rozhodl úřad jiný, zejména i orgán obce. Mohl tedy nss přistoupiti ke zkoumání námitek stížností uplatňovaných.

Stížnost vytýká především, že se žal. úřad zabýval pouze legitimací st-le k podání odvolání a legitimaci tu mu odepřel, aniž se zabýval ostatními námitkami rekursu, uplatňujícími vadnost dosavadního řízení. Námitka ta jest bezdůvodná.

Žal. úřad zamítl veškeré rekursní námitky st-lovy, tedy i námitky uplatňující vadnost řízení pro preklusi, poněvadž st-l při komis. řízení, odbývaném dne 14. března 1930, námitek proti projektu s hlediska stav. řádu nevznesl. Tím vyslovil žal. úřad, že základem pro vyřízení stav. žádosti s ohledem na práva sousedská je komis. řízení ze 14. března 1930, a že st-l vůbec, tedy ani po stránce vadnosti řízení, proti projektu rekursem brániti se nemůže, jestliže tohoto řízení se zúčastnil a při něm výslovně prohlásil, že proti projektu po stránce stavební námitek nečiní.

Tím vyřídil žal. úřad veškeré rekursní námitky st-lovy, tedy i námitky, týkající se vadnosti řízení, a sice zamítl námitky ty pro preklusi a může se jednati pouze o to, zda učinil tak právem. Stížnost to popírá uvádějíc, že může-li soused činiti námitky při komisi, může tak činiti i dodatečně v rekursu proti povolení stavby. Tento náhled st-le je mylný, neboť odporuje ustanovení § 23 slez. stav. řádu, podle něhož dlužno veškeré námitky proti projektu vznésti při komisi, a jen ti, kdo ospravedlní, že ke komisi přijíti nemohli, mohou námitky podati písemně do 3 dnů po komisi. St-l byl také o pozvání ke komisi konané dne 14. března 1930 upozorněn, že námitky, které by při komisi nebyly vzneseny, stihla by prekluse. Je-li tudíž pravda, že základem pro rozhodnutí o stav. žádosti s hlediska práv sousedských byl výsledek komis. řízení ze 14. března 1930, a zůstalo-li nepopřeno, že st-l svým zástupcem komise té se zúčastnil a při ní proti projektu s hlediska stav. řádu námitek nevznesl, pak žal. úřad právem vyřadil st-le z dalšího řízení a odepřel mu nárok na to, aby proti udělení stav. povolení brojil v cestě rekursní. Neboť § 31 slez. stav. řádu ustanovuje, že o vyřízení stavební žádosti vyrozuměti je jen ty účastniky ke komisi přibrané, kteří vznesli námitky, aneb žádali, aby o vyřízení stav. žádosti byli vyrozuměni. Z toho plyne, že také jen tito účastníci mohou proti udělení stavebního povolení brojiti v další cestě instanční.

Stížnost ovšem namítá, že za základ vyřízení stavebníkovy žádosti nemělo býti vzato komis. řízení ze 14. března 1930, nýbrž komis. řízeni původní, a to jednak proto, poněvadž předmětem komise ze 14. března 1930 nebyl celý projekt stavebníkův tak, jak úřadem byl schválen, nýbrž pouze změna tohoto projektu záležející v přemístění boxů, jednak proto, že stavebník vzal zpět žádost z 24. ledna 1930, na základě které komis. řízení ze 14. března 1930 bylo provedeno.

Výtky ty jsou bezdůvodné. Neboť podle protokolu, sepsaného o komisi ze 14. března 1930, jednáno bylo bez námitek st-le o celém změněném projektu a nikoliv pouze o přemístění dvou boxů. To patrno z celého obsahu protokolu, zejména z toho, že v protokolu mluví se o zřízení devíti garáží a nikoliv pouze o přeložení dvou autogaráží bez zřetele na garáže ostatní. Tvrzení stížnosti, že stavebník vzal zpět svoji žádost ze 24. ledna 1930, je v odporu se spisy, neboť stavebník pouze prohlásil, že zatím netrvá na zřízení boxů č. I, II, X a XI, jinak však na žádosti za schválení boxů č. III až IX setrval.

Než i kdyby základem pro vyřízení stavebníkovy žádosti mělo býti nějaké komis. řízení dřívější, nemohlo by to býti původní komis. řízení ze 14. července 1928, neboť celé toto řízení bylo usnesením měst. zastupitelstva v cestě rekursní pravoplatně zrušeno a nařízeno bylo provedení nového komis. řízení. Mohlo by se tudíž jednati pouze o komis. řízení konané dne 30. října 1928. Ani při tomto řízení však st-l nevznesl stavebně-policejních námitek, nýbrž uplatňoval pouze námitky rázu soukromoprávního. Byl by proto i v tomto případě se svými stavebně-policejními námitkami prekludován, a mohl by se domáhati pouze toho, aby spor o vznesených soukromoprávních námitkách byl odkázán na pořad práva. Toho však se písemná stížnost nedomáhá a nevytýká, že úřad zmíněné soukromoprávní námitky neodkázal na pořad práva.